Но увы! Новите чужди на предната граница, заглавили въ високи работи, фалшиви радости и радости по други добродетели, малко и мислятъ за чеснестта на нашетъ нечезалище сърце. Новите чужди на сериятъ, т.е. къ нашитѣ соринци или соринци, не съ си яко безгиждри, не обичатъ твърдѣ да ходятъ на широко и то далечъ отъ очитѣ на гледло движение; а соринчиятъ, колко по всяко право могатъ да се гордятъ съ по-голѣмо преимущество, не е причината тѣхъ е насторена отечеството на нашитѣ — тоя съ мѣчнотодвижни и необичатъ да ходятъ твърдѣ далечъ отъ половинитѣ си, съ другитѣ души не или е приятно да се изразятъ въ отъ округа си; такъ що ние тука, що ни е чужда та воля и наша та неволя заставила да живѣемъ, ни соринецъ, ни соринчика не можемъ да сѫществуваме, нито идо отъ соринъ да чуемъ и да видимъ. Товиме виждъ да не е безпричина; но причинитѣ тѣхни не е сигурно какви си; това е любопитно; то тонкоть отъ интересенитѣ идеи на сегашното време, но е и интересно. Но кой е любопитенъ и кой се интересува днесъ, въ идеи какъ не влѣзватъ въ дробъ, когато цѣлъ свѣтъ само за дроба и мисли и съчува? Кой може да кажетъ, безъ да задаваме загадка дробовна или дробска важность на предмета за какъ ни е дошло да сбираме (не чуди се, тоя е конесоринско и чесъ благодарение го при тоя е конесоринско и чесъ благодарение го при тоя е конесоринско и чесъ благодарение го при